

Goede vrienden,

We naderen weer Kerstmis. Vanuit ons Onthaalhuis voor mensen in nood, denken we dan vooral aan de Vlucht naar Egypte. Want veel verhalen van mensen die we hier opvangen, hebben iets te maken met vluchten, op weg naar een beter leven.

Zoals onze Rwandese tweelingbroers, 16 jaar oud. Ze waren zes jaar toen ze met hun familie wegvluchtten uit Rwanda. Toen hun vluchtelingenkamp in Kivu werd aangevallen, vluchtten ze verder het binnenland van Congo in. Toen de massa vluchtelingen weer werd aangevallen, staken ze 's nachts in paniek met prauwen de brede Congostroom over. Heel wat mensen verdronken er. Aan de overkant vonden de twee kinderen hun ouders en broers en zussen niet meer terug. Na heel wat omzwervingen, megedragen op de rug van andere vluchtelingenmoeders, kwamen ze uiteindelijk in de stad Mbuji-Mayi terecht, op 200 km ten oosten van Kananga. Daar werden ze door een gezin van goede wil opgenomen. Ze waren ondertussen al zeven jaar oud geworden. Begin dit jaar overleed hun onthaalmoeder. Hun voedstervader besloot dan zijn getrouwde kinderen in Kinshasa te vervoegen. Het Internationaal Rode Kruis bracht de ondertussen zestienjarige broers naar ons centrum in Kananga, in afwachting van meer nieuws over hun vader die ergens in buurland Zambia zou zijn.

Op een dag waren ze buiten ons weten weg uit ons centrum; drie weken later waren ze terug. Van andere Rwandezen hadden ze vernomen dat hun moeder was gezien in Tshikapa, op 300 km ten zuidoosten van Kananga; ze waren er onmiddellijk naar toe getrokken, te voet. Het bleken valse geruchten te zijn. Enkele weken later werd Tujimana zwaar ziek en werd gehospitaliseerd. Hij stierf in het hospitaal. Hakizimana blijft nu helemaal alleen over. Zijn enige hoop is nu van het Rode Kruis nieuws te vernemen over zijn vader in Zambia.

We hebben ook regelmatig te maken met jonge moeders met kleine kinderen, in de steek gelaten door jonge vaders zonder verantwoordelijkheid, zonder werk, zonder inkomsten, zonder eten,... Eyenga is dertig jaar en heeft vier kinderen tussen 2 en 8 jaar. In 2002, toen ze zwanger was van haar vierde kind, is ze door haar man in de steek gelaten. De enige uitkomst voor haar was teruggaan naar haar ouders die in Lomela wonen, op 800 km ten noorden van Kananga, halfweg naar Kisangani toe. Maar Lomela ligt in het gebied dat lange tijd bezet was door de Rwandezen en de rebellen. En na het einde van de oorlog heeft het nog lang geduurd alvorens de wegen doorheen het frontgebied ontmynd waren. Dat is nu eindelijk gebeurd. Maar er zijn nog geen vervoermiddelen ter beschikking naar dat gebied, alleen fietsers doen regelmatig de weg heen en terug. Eyenga en haar vier kinderen zijn nu, na lang geduldig wachten, vanuit ons Onthaalhuis naar hun dorp vertrokken. Twee fietsers van Lomela die in Kananga zout, zeep en medicamenten kwamen kopen, hebben we elk 40 € betaald. Met moeder en vier kinderen op twee fietsen, waar de twee fietsers het grootste deel van de weg langs lopen om ze voort te duwen, doen ze meer dan twee weken om in hun dorp aan te komen. En ze doen het!

En zo verder, en zo verder, iedere dag verhalen van mensen die smeken om een plaatsje om te slapen en wat eten en wat aandacht en een ruggesteuntje om weer verder te leven in dit grote land met onoverzienlijke problemen.

En dan kwam er plotseling in mei de verrassing uit het Zuiden, uit Angola. De Angolese regering had beslist dat alle Congolezen die zich illegaal in Angola bevinden, weg moeten. En dat zijn er 350.000 !! Ze worden door soldaten hardhandig over de grens gezet. Ze mogen niets meenemen: geen huisraad, geen geld, niets... Sommigen gaan verder, te voet, 400 km naar Kananga toe. Sinds mei vangen we regelmatig kleine groepjes uitgewezenen op in ons centrum, alleen hen die werkelijk onderkomen zijn. Na een rustperiode om wat bij te komen, helpen we hen verder te reizen naar hun geboortedorp. We doen het allemaal op eigen houtje; er is geen enkele tussenkomst vanwege het provinciaal bestuur of de nationale regering, zelfs de internationale organismen bieden geen enkele bijstand. "Ze hebben geen vluchtelingenstatuut" wordt er dan gezegd...

In diezelfde maand mei begint een andere schoonmaakbeurt in Kananga. De autoriteiten van de stad besluiten dat alle straatkinderen uit het straatbeeld moeten verdwijnen. Voor hen is de oplossing heel eenvoudig: de soldaten die 's nachts patrouilleren pakken die kinderen op daar waar ze liggen te slapen, en sluiten ze op in het cachot van het leger. Na vier dagen, zonder eten, worden ze verplaatst naar het cachot van de politie. Motief van de aanhouding: landloperij.

Toen dit de eerste keer gebeurde en 50 kinderen opgesloten zaten in twee kleine cachots van het parket, hebben we samen met Kankala (het werk van de straatkinderen in Kananga) heftig gereageerd bij de verschillende autoriteiten, die blijkbaar niet goed begrepen waarom wij zo'n drukte maakten: "Het zijn toch allemaal dieven en beheksten..." Diezelfde dag werden ze nog vrijgelaten en verdeeld onder de verschillende centra. De nachtelijke jacht op straatkinderen gaat sindsdien onverminderd door. We hebben wel een overeenkomst gesloten met de politiecommandant: hij verwittigt ons nu wanneer er kinderen in het cachot zitten en wij gaan ze dan ophalen.

In september heeft er zich in Mbujimayi (op 200 km van Kananga) een gruwelijke slachtpartij voorgedaan: een 50-tal straatkinderen en jongeren zijn er door groepen diamantgravers gemarteld, doodgeslagen, gestenigd, levend verbrand, ... De meeste slachtoffers zijn meerderjarige straatjongeren, maar ook kinderen zijn er gedood. Een gevolg van een langdurig conflict tussen twee jongerengroepen: die van de diamantputten en die van de straat. Die gebeurtenissen van Mbujimayi hebben de jacht op straatkinderen in Kananga nog verscherpt. De opgepakte straatkinderen kwamen nu niet meer bij de politie terecht, maar in de centrale gevangenis. Weer twee dagen rondlopen om met verschillende autoriteiten contact op te nemen, en op een avond mogen we 17 kinderen uit de gevangenis gaan halen. Allemaal in onze ambulance, Toyota Landcruiser, gift van Miva-Nederland. Toen we door de stad reden opweg naar ons Onthaalhuis was hun vreugde niet te stuiten, uit volle borst zongen ze religieuze liederen: "Dank u, Papa God...", "Dank u, Mama Maria, ge hebt ons Jezus gegeven..." Op die warme tropenavond kreeg ik er koude rillingen van, maar die gingen niet meer weg, 's nachts had ik meer dan 40° koorts: malaria en typhoïdekoorts. Eén van de natuurlijkste vormen om solidair te zijn met het Congolese volk is deelnemen aan hun tropische ziekten, met dit verschil dat wij er niet aan sterven, want wij kunnen medicamenten kopen. Malaria is nog altijd de eerste doodsoorzaak in Afrika.

En zo doen we maar verder als geduldige spelbrekers van de groten die de rechten van de kleinen vertrappen. Er zitten nog 14 kinderen nu al twee maanden in de gevangenis. Samen met Unicef proberen we ze vrij te krijgen. Zij die nu nog opgepakt worden, komen weer bij de politie terecht en vandaar bij ons.

Dit jaar hadden we gedurende een hele periode de inzet van twee vrijwilligsters in ons Onthaalhuis: Maria Elena van Mexico en Karen Devleeschauwer van Herentals. Hun moederlijke aanwezigheid was door iedereen erg gewaardeerd, vooral door de straatkinderen die ook zwerfkinderen, heksenkinderen, duivelskinderen worden genoemd. Zij hielpen ons om van de "straatdiefjes" onze "hartediefjes" te maken (wat niet belet dat ze ons nog iedere dag bedriegen en bestelen; dit werk vraagt veel tijd en geduld).

Al die gebeurtenissen van dit jaar hebben er toe geleid dat we tot op vandaag 571 mensen (2/3 kinderen) hebben opgevangen gedurende 2004; tegen oudejaarsavond bereiken of overschrijden we de 600; ons jaarlijks gemiddelde schommelt tussen 300 en 400 mensen. Het is te veel, maar... om de Liefde Gods...

Er is nog zoveel te vertellen over wat we hier meemaken. Ik stel voor dat zij die graag regelmatig wat nieuwsflitsen over ons centrum vernemen, ons hun E-mailadres laten weten.

Hartelijk dank aan allen die met hun steun dit werk mogelijk maken. Met mijn beste wensen voor Kerstmis en het Nieuwe Jaar, solidair met hen die altijd maar weer onderweg zijn om de doodsb bedreigingen van Herodes in Betlehem te ontvluchten en honderden kilometers moeten lopen, op zoek naar veiligheid en nieuw leven, wat de bedoeling is van ons Onthaalhuis "Bron van Leven".

Ivo Vanvolsem, scheutist

- * Postadres: Ivo Vanvolsem / KANANGA,
Missiehuis van Scheut, Ninoofsesteenweg 548, 1070 Brussel
- * E-mail: ivovanvolsem@yahoo.fr

Zij die een handje willen toesteken, kunnen dat op rekening

"Scheut Ontwikkelingssamenwerking 000-0901974-68"

met vermelding: voor MWM 02 243 031 (met fiscaal attest vanaf 30 € per jaar).

Wie geen fiscaal attest wenst, kan storten op rekening

"Missiehuis van Scheut – Brussel 210-0390663-96"

met vermelding: voor Onthaalhuis, Ivo Vanvolsem, Kasayi.